

χάρης, η ζωή, το φανέρωμα και το έργο του» (Νοέμβριος, σ. 18-21).

Στην *Πειθαρχία* ο Αντ. Τραυλαντώνης δημοσίευσε το άρθρο «Ο Ψυχάρης εις την ελληνικήν διανόησιν» (σ. 21-22).

Στην *Πρωτοπορία* έγινε ειδικό αφιέρωμα στο τεύχος 11, όπου γράφουν: Ο Κ. Βάρναλης «Ο Ψυχάρης, ο άνθρωπος και το έργο του» (σ. 263-266), ο Γ. Σπαταλάς «Ο Ψυχάρης και ο ψυχαρασμός» (σ. 267-269) και ο Μένος Φιλήντας «Ο Ψυχάρης ως γλωσσολόγος» (σ. 266-267).

19

Επίσης πρέπει να δημοσιεύτηκαν διάφορα άρθρα στις καθημερινές εφημερίδες του 1929, άλλα εγκωμιαστικά και μερικά κακορίζικα.

ΣΧΟΛΙΑ. ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙΣ. ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΕΙΣ

Τα τρία τελευταία έτη της δεκαετίας του 1920 έδειξαν ότι η ελληνική λογοτεχνία διένυε ένα στάδιο ωριμότητας. Οι παλαιοί, Παλαμάς, Μαλακάσης, Πορφύρας εξακολουθούσαν να έχουν μια διακριτική παρουσία. Ειδικά όμως ο Ξενόπουλος υπερασπίστηκε εαυτόν μέσω της *Νέας Εστίας*. Πρέπει να επισημανθεί ότι στην οργάνωση του περιοδικού ο Ξενόπουλος προσπάθησε να επιστρατεύσει όλο το δυναμικό των συνηθισμένων του που είχαν διακριθεί σε διάφορους πολιτισμικούς τομείς. Έτσι η *Νέα Εστία* έδειχνε να βρίσκεται μέσα σε μια παράδοση και να τη συνεχίζει ισότιμα. Ωστόσο το περιοδικό έπρεπε να είναι και ζωντανό. Για τον σκοπό αυτό ο Ξενόπουλος χρησιμοποίησε τους νέους συγγραφείς, εκείνους που το αισθητήριό του —το οποίο καλώς λειτουργούσε— έκρινε ικανούς. Η προώθηση του Κλέωνα Παράσχου ως κύριου κριτικού της τρέχουσας λογοτεχνικής παραγωγής πρέπει να υποθέσουμε ότι οφειλόταν στο ότι ήταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία, όπως και στο γεγονός ότι κατείχε ικανοποιητικά την ευρωπαϊκή λογοτεχνία μέσω των γαλλικών γραμμάτων. Έτσι οι νεότεροι, Τέλλος Άγρας και Μιχ. Στασινόπουλος, έπαιξαν δεύτερους ρόλους, χωρίς τα κείμενά τους να είναι δεύτερης κατηγορίας.

Η *Νέα Εστία* μέσα στα τρία αυτά χρόνια (1927-1929) πορεύτηκε α-

